

Αβάσταχτη ελαφρότητα

Του Τάκη Θεοδωρόπουλου

Του Αλέξη Παπαχελά

Θα ήθελα πάρα πολύ να ρωτήσω έναν-έναν όσους ονειρεύονται να γίνουν πρωθυπουργοί σε αυτήν τη χώρα αν (α) το έχουν σκεφθεί καλά και (β) είναι αρκούντως προετοιμασμένοι με συγκεκριμένο σχέδιο και ακόμη πιο συγκεκριμένη ομάδα που θα το εκτελέσει.

Δεν είναι λίγοι οι ονειροπόλοι. Μερικοί νιώθουν αδικημένοι από την Ιστορία, άλλοι θέλουν να πάρουν την εκδίκηση για αδικίες που υπέστησαν οι γονείς τους, άλλοι είναι απλά αρκετά ανώριμοι να πιστεύουν ότι και η πρωθυπουργία θα τους έλθει τόσο εύκολα όσο τους ήλθαν και όλα τα υπόλοιπα στη ζωή τους. Ελάχιστοι

είναι όμως εκείνοι που καταλαβαίνουν πόσο δύσκολη είναι η δουλειά του πρωθυπουργού σε μια διαλυμένη χώρα. Η άγνοια κινδύνου που επιδεικνύουν είναι εντυπωσιακή. Αν μη τι άλλο θα έπρεπε να αντιλαμβάνονται πως, για πρώτη φορά έπειτα από δεκαετίες, μια μεγάλη στραβοτιμονιά στο πηδάλιο της χώρας μπορεί να έχει καταστροφικές συνέπειες για τον τόπο και τους ίδιους. Παρ' όλα αυτά επιμένουν να ασχολούνται μόνο με την επικοινωνία. «Α, δεν στα είπα αγαπτή μου, θα με στηρίξει η Χ εφημερίδα», «εντάξει, μου είπε ο Ψ μεγαλοεπιχειρηματίας ότι θα με βοηθήσει» είναι

ορισμένα από τα αποφθέγματα που ακούς από δήθεν σοβαρούς ανθρώπους. Και λοιπόν; Αντε και να βοηθήσουν ο Χ ή ο Ψ, μετά ποιος θα κυβερνήσει

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

τη χώρα μέσα σε εξαιρετικά αντίξοες συνθήκες; Ο Χ ή ο Ψ απέναντι θα είναι αν δεν του κάνεις τα κατ'ήρη, όπως έχει συμβεί πάντοτε στο παρελθόν. Και τη δύσκολη ώρα όποιος κάνει πραγματικότητα το όνειρό του, μόνος του θα είναι στο Μαξίμου με την πίεση του λαού, των δανειστών και των συμφερόντων από τη μια και

την Ιστορία να περιμένει να βγάλει την ετυμηγορία της από την άλλη. Οι κομματικοί αυλοκόλακες και παρατρεχάμενοι που έμοιαζαν γίγαντες στα

ντελής απουσία σχεδιασμού, μεγάλα λόγια και τακτικισμοί της πλάκας. Δυστυχώς πάντοτε έτσι ήταν, για να μην παραμυθιαζόμαστε, από τα πράσινα ομόλογα μέχρι τα Ζάπεια.

Φταίμε και εμείς βεβαίως, πολίτες και μέσα ενημέρωσης. Αποθεώνουμε την επικοινωνιακή μαεστρία και τον ελαφρολαϊκισμό και καταδικάζουμε το γκρίζο, σοβαρό, μελετημένο στυλ οιασδήποτε άλλου.

κομματικά γραφεία, θα μοιάζουν νάνοι μόλις αναλάβουν θέσεις στοιχειώδους ευθύνης.

Για να μην παρεξηγηθούμε. Θεμιτές οι φιλοδοξίες όλων. Αυτό που εξοργίζει όμως είναι η επιπολαιότητα και η αβάσταχτη ελαφρότητα με την οποία προετοιμάζονται όλοι, από πολύ δεξιά έως πολύ αριστερά. Ενδοια επιτελείων, πα-

Πουλάει σήμερα η «μαγκιά» και ο καλός χειρισμός της επικοινωνίας. Ετσι όμως δεν οδηγούμαστε πουθενά. Ο κ. Σαμαράς κάποτε θα φύγει από την πρωθυπουργία και η Ιστορία θα κρίνει αν «τα έδωσε όλα» ή

όχι και πόσο πέτυχε στην αποστολή του. Σίγουρα έχει δώσει σε αυτόν το ρόλο πολλά παραπάνω από αυτά που περιμέναν οι περισσότεροι. Πιστεύω όμως ότι έχει έλθει η ώρα να είμαστε πολύ πιο αυστηροί όλοι μας με όποιον θέλει την κορυφαία θέση στον τόπο μας.

Εμπιστευθήκαμε στο παρελθόν ανθρώπους που δεν είχαν κολλήσει ένα ένσημο και δεν είχαν νιώσει ποτέ τον κίνδυνο της απόλυσης. Θεωρήσαμε ότι τα φυλλάδια με τα ωραία γραφήματα ήταν επαρκή κυβερνητικά σχέδια. Μην την πατήσουμε όμως ξανά, γιατί τα πράγματα είναι πολύ-πολύ σοβαρά.

Η ΑΥΓΗ

Χωρίς περίοδο χάριτος

Υπερφορολόγηση των ακινήτων, πλειστηριασμοί ακόμη και της πρώτης κατοικίας, ομαδικές απολύσεις χωρίς όριο συνθέτουν τη μνημονιακή τριλογία αυτής της εβδομάδας. Την Πέμπτη θα ψηφιστεί το φορολογικό νομοσχέδιο, ενώ αμέσως μετά θα ανακοινωθούν οι ρυθμίσεις για τις ομαδικές απολύσεις. Την Τετάρτη θα γίνει συζήτηση για τον Σκαραμαγκά, σε μια προσπάθεια να συσπειρωθούν οι βουλευτές της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ εν όψει της συζήτησης του φορολογικού νομοσχεδίου. Παρά τα τεχνάσματα, όμως, η κυβέρνηση δεν νιώθει καλά. Διεθνείς οίκοι μιλούν για πλασματικό πρωτογενές πλεόνασμα, ενώ τα νέα από την πραγματική οικονομία είναι εφιαλτικά.

Με τους πολίτες να τα έχουν βάψει μαύρα, είναι φυσικό οι δημοσκοπήσεις να καταγράφουν κλίμα ανατροπής. Ο ΣΥΡΙΖΑ περνάει μπροστά όχι μόνο στην πρόθεση ψήφου, αλλά και σε άλλα ποιοτικά στοιχεία. Η Ν.Δ. πείθει, επί του παρόντος, προφανώς εξ αδρανείας, κυρίως τους συνταξιούχους και ηλικιωμένους πολίτες. Έχει χάσει την πρωτοβουλία των κινήσεων. Αμφισβητείται αμφίπλευρα. Την εγκαταλείπουν παραδοσιακοί ψηφοφόροι της, δεν υποχωρεί η Χρυσή Αυγή, καταπονίζεται ο μοναδικός κυβερνητικός συνεταιρικός της, το ΠΑΣΟΚ Βενιζέλου. Ο Σαμαράς διαπιστώνει ότι η εμφυλιοπολεμική κλίση του δεν βοηθάει στο να επανακάμψουν δεξιοί ψηφοφόροι. Ταυτόχρονα δεν μπορεί να απευθυνθεί φερέγγυα στον κεντροδεξιό χώρο. Η κοινωνική κρίση έχει μεταβάλει οριστικά τις παραδοσιακές πολιτικές εκπροσωπήσεις. Η Ν.Δ. περνάει διαρθρωτική κρίση, που ανοίγει εσωκομματικά τα ερωτήματα για την επόμενη μέρα. Οι πολιτικές εξελίξεις

αποκτούν πρόσημο δημοκρατικής ανατροπής, που αναγκάζει όλες τις πολιτικές δυνάμεις να αναμετρηθούν με τις αναπόδραστες πολιτικές επιπτώσεις του κοινωνικού διπολισμού. Σαμαράς και Βενιζέλος προσβλέπουν μόνο στη θηριώδη υποστήριξη των media της διαπλοκής. Τους χάρισαν τις ψηφιακές συχνότητες, ουσιαστικά τους χαρίζουν τώρα και τη φορολογία. Πρόκειται όμως για στήριξη από πολιτικά αναξιώσιστα κέντρα. Τα δελτία των οκτώ ανακαλύπτουν θέματα για να υποβαθμίσουν την κρίση. Στην πορεία προς τις ευρωεκλογές θα επιχειρηθεί να αλλοιωθεί ο χαρακτήρας της πολιτικής μάχης και να περιοριστεί το «μήνυμα της ψήφου» μόνο για τα ευρωπαϊκά. Γίνουν - δεν γίνονται, όμως, μαζί εθνικές εκλογές, η ψήφος θα έχει καθοριστική πολιτική σημασία για το εσωτερικό πολιτικό πρόβλημα. Η ευρωπαϊκή προεδρία δεν θα αναστείλει την κοινωνική δυσφορία, δεν θα δημιουργήσει τεχνητή κοινωνική εκκενρία, δεν θα προσφέρει ιδιόρρυθμη περίοδο χάριτος στην κυβέρνηση.

Υπόλογοι στη λαϊκή συνείδηση για την πολιτική τους, Σαμαράς και Βενιζέλος θα επιχειρήσουν αντιπερισπασμό με επίθεση κατά του ΣΥΡΙΖΑ. Φθνήα κόλπα, που δεν αντιστρέφουν το βέλος των πολιτικών εξελίξεων, που η μήτρα τους είναι μέσα στην κοινωνική κρίση και όχι στην εικονική πραγματικότητα των media. Ο ΣΥΡΙΖΑ, ουσιαστικά, κινδυνεύει μόνον από την αναβίωση δικών του παθογενειών. Συχνά η εσωτερική του εικόνα δεν αντιστοιχεί στο διεθνές ενδιαφέρον για το «πείραμα ΣΥΡΙΖΑ», ούτε στην επείγουσα λαϊκή εντολή. Με αυτή την έννοια ούτε και ο ΣΥΡΙΖΑ θα έχει δική του περίοδο χάριτος.

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΟΡΠΙΛΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ

Οι λυσσαλέες - αν και «φίλιες» - αντιδράσεις που προκαλεί η πρωτοβουλία των 58 για την Κεντροαριστερά είναι εύκολα εξηγήσιμες στο πεδίο της πολιτικής ψυχολογίας: όπως είναι γνωστό, ουδείς αποδέχεται πολιτικά αυτό που δεν ελέγχει οργανωτικά. Επομένως ήταν αναμενόμενοι οι κραδασμοί τόσο στο εσωτερικό του ΠΑΣΟΚ όσο και της ΔΗΜΑΡ.

Όσο οι αντιδράσεις αυτές είναι δυσεξήγητες στο πεδίο της ουσίας της πολιτικής: όταν ένας χώρος κατακερματίζεται, όταν ένας χώρος χάνει την πολιτική του ηγεμονία - όπως συμβαίνει με την Κεντροαριστερά - συνιστά μέγα λάθος η περαιτέρω πολυδιάσπαση, η οποία μπορεί να οδηγήσει στην εκλογική συντριβή του τρίτου πόλου και στον θρίαμβο ενός νέου, τεχνητού διπολισμού.

Οι 58 επιχειρούν να λειτουργήσουν ως καταλύτης για την ανασύνταξη της Κεντροαριστεράς, σε αυτή τη δραματική συγκυρία. Επιδιώκουν να οδηγήσουν στον διάλογο και στην κοινή δράση όλες εκείνες τις δυνάμεις του χώρου που αποκλείουν όλους τους υπόλοιπους, για λόγους μικροκομμα-

τικής τακτικής - και μόνον.

Μοναδικός σύμμαχος των 58 είναι οι διαθέσεις των ψηφοφόρων, οι οποίοι δηλώνουν με πολύ υψηλά ποσοστά, σε κάθε δημοσκοπήση, το ενδιαφέρον τους για τη δημιουργία ενός ενιαίου κομματικού φορέα ανάμεσα στη ΝΔ και στον ΣΥΡΙΖΑ.

Η θέληση των ψηφοφόρων πρέπει να γίνει σεβαστή: όσοι επιμένουν στην πολυδιάσπαση της Κεντροαριστεράς ως τις ευρωεκλογές για να λύσουν διά της κάλπης εσωκομματικούς λογαριασμούς θα αντιληφθούν με τον πιο οδυνηρό τρόπο ότι παλεύουν για ένα «πουκάμισο αδειανό».

Οι εγωισμοί και οι τακτικισμοί οδηγούν τα κόμματα της Κεντροαριστεράς ολοταχώς στη δεκαετία του '50, όταν στον χώρο του Κέντρου βασίλευαν τα καπετανάτα και οι μικροπαράγοντες, που μπέρδευαν τον ίσκιο με το μπόι τους...

Ας το αντιληφθούν: μόνον ενωμένη η Κεντροαριστερά μπορεί να ξαναβρεί τον πολύτιμο ρόλο της στο πολιτικό μας σύστημα. Κι όσοι δεν μπορούν να συμβάλουν στην ενότητα, τουλάχιστον ας μην την τερπιλίζουν!

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Πάρ' το αλλιώς...

Η δεύτερη πιο φτωχή χώρα στην Ευρωζώνη ήταν η Ελλάδα το 2012, σύμφωνα με τα στοιχεία που παρουσίασε η Eurostat. Το κατά κεφαλήν ΑΕΠ στην Ελλάδα διαμορφώθηκε πέρυσι στο 75% του μέσου όρου της ΕΕ από 80% το 2011 και 88% το 2010. Στην Πραγματική Κατά Κεφαλήν Ατομική Κατανάλωση (ΠΑΚ) η Ελλάδα βρίσκεται στο 85% του κοινοτικού μέσου όρου, δραματικά μειωμένη από το 98% του μέσου όρου της ΕΕ που ήταν το 2010, και 92% το 2011. Αν και αυτοί οι δείκτες δεν δείχνουν την ακριβή πραγματικότητα για τα λαϊκά νοικοκυριά (το κατά κεφαλήν ΑΕΠ είναι ο μέσος όρος των εισοδημάτων των επιχειρηματιών και του λαού, το ίδιο και η ΠΑΚ), εντούτοις δείχνουν εξαθλίωση λαϊκών στρωμάτων με δεδομένο ότι την ίδια περίοδο αυξήθηκε ο πλούτος που συγκεντρώθηκε στους μεγαλοεπιχειρηματίες. Πάρ' το αλλιώς λοιπόν. Αντεπίθεση σε αντιμονοπωλιακή - αντικαπιταλιστική ρότα.

